

have lyttet til de samvirkende jydskes Husmandsforeningers Ønske paa deres Sendemandsmøde. Den højtærede Landbrugsminister ryster paa Hovedet, han regner ikke Ønsker fra den Side. Eller han kunde have lyttet til de Ønsker, der blev fremsat af de sønderjydske Husmænd paa Sendemandsmødet den 21. Februar, hvor de stillede akkurat samme Krav, som vi stiller her. Jeg har endnu ikke hørt nogen egentlig Grund til, at der her skal gøres en afgørende Forskel paa Sønderjylland og det øvrige Land. Det synes, som om den højtærede Landbrugsminister, der vel er vidende om, at Loven af 4. Oktober 1919 kan anvendes andre Steder end dér, hvor der ligger Lensjord, er absolut uvidende om, at Loven af 6. Maj 1921 gælder i hele Landet, og hvis nogen Sønderjyde ønsker Laan efter denne Lov, kan han faa det. Man har jo de to konkurrerende Udstykningsforeninger der-nede, og de maa vel skulle bestille noget. Det er netop deres Opgave at søge at skaffe Befolkningen Lodder i Henhold til denne Lov. — Jeg har udtalt, at det vilde være at give Loven af 1919 Gift, hvis man vedtog det her foreslaaede. Og det er rigtigt, fordi man netop bruger Vurderingsprisen og ikke den Salgspris, der er almindelig paa Egnen. Man giver Modstanderne af Loven af 1919 en overvældende Fordel. Jeg skal paa et senere Tidspunkt vise den højtærede Minister enkelte Eksempler paa, at det vilde være ret vanskeligt for dem, der vil have Jord, at staa imod den Fordel, der vinker. Naar den højtærede Minister saa bestemt hævder, at de nede i Sønderjylland maa have fuld Frihed til overalt at vælge mellem de to Principper, saa frygter jeg stærkt, som jeg ogsaa sagde i Gaar, at det næste Skridt vil blive, at man siger, at det er forkert, man ikke ogsaa heroppe har fuld Valgfrihed, at en og anden vil beklage sig over, at han ikke kan faa Lensjord efter Loven af 6. Maj 1921, og at der vil komme Henvendelser til Landbrugsministeren gaaende ud paa, at vi maa faa en Lov, som gør det muligt, at ogsaa Lensjord her i Danmark bliver udstykket efter denne Lovs Principper. Saa opnaar man ganske vist, at Lovgivningen bliver ensartet, men man opnaar samtidig at gøre Brud paa det Princip, vi med Tilslutning af alle Partier kom ind paa i 1919.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg maa beklage, at der ikke mellem de ærede Medlemmer og mig er fuldkommen Enighed om, i hvilken Retning man skal lytte. Jeg tror nu, med al Respekt for Sendemænd og Rigsdagsmænd, og hvem

ellers der kan tale i offentlige Forsamlinger, ikke, at det er dem, man først og fremmest skal lytte efter, naar den endelige Afgørelse skal træffes. Jeg tror, man skal imødekomme deres Ønsker, som skal gaa ind i disse Brug. Naar man først har fundet dem, der er kvalificerede til at overtage disse Brug — og det bliver Amtskommissionerne, der skal skal afgøre, hvem der er værdig og har dygtiggjort sig og har vist økonomisk Evne —, naar man har fundet en saadan Mand, tror jeg, man staar sig ved ikke at hænge sig i, om den paagældende Jord en Gang har været Lensjord, Domænejord eller Præstegaardsjord. Vi staar os ved, hvis vi vil prøve disse Systemer, at lade disse virkelig prøvede, kvalificerede Mænd komme til at afgøre Sagen. Jeg siger saa, at hvis de Mænd, som skal rykke ind i disse Hjem, ønsker Loven af 4. Oktober 1919 anvendt, saa bøjer jeg mig — skønt det ikke er noget, jeg giver Medhold —, saa skal de have Lov til at prøve det. Men hvis de ikke ønsker at bruge Loven af 4. Oktober 1919, men ønsker den anden, den frie Udstykning, forekommer det mig, at det vilde være Tegn paa Frisind, om man ogsaa fra den anden Side kunde sige: Nuvel, saa længe det ikke er lykkedes os at overbevise disse Mænd — man kan kalde dem stædige, eller hvad man vil —, vil vi ogsaa bøje os. Hvis de Herrer er sikre i deres Sag, maa De jo sige: Den Dag kommer, da alle de unge, som der er noget ved, og som bestaar den Prøve, der skal bestaa, foretrækker den af os saa højt priste Lov. Naar man følger Lovforslagets Bestemmelser, gaar de to Love ud i Livet under lige Vilkaar, og saa er det en Prøve for de to Principper.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen har Ordet for en kort Bemærkning.

Martin Hansen: Jeg vil gerne fremsætte en Udtalelse, for at der ingen Misforstaaelse skal være med Hensyn til, hvordan Sagen i Virkeligheden ligger. Det er ganske klart, at de unge selv skal bestemme, hvilket Princip de vil vælge, og der er heller ingen, der hindrer dem deri. Men Kærnen i Sagen er, at man her vil blande den gamle Husmandslovgivning ind i Spørgsmaalet om den Jord, som Staten ejer, og det er dette, jeg er imod: at Staten overhovedet sælger af dette Aktiv, maaske endog under en Lavkonjunktur, saa at den paagældende Køber er i Stand til at indkassere den Værdistigning, der fremkommer. Den er Samfundets, og den skal Samfundet bevare. Det er Kær-